

БРАТЯ ГРИМ
СТАРАТА ВИНАРСКА ИЗБА В
САЛУРН

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

В кметството на тиролското селце Салури на Еч показват две стари шишета и разказват за тях следното: През 1688 година Кристоф Патцебер от Санкт Михаел отивал по свои работи към Салури и, минавайки покрай развалините на старата Салурирска крепост, скимнало му да разгледа по-отблизо стените. Огледал горната им част и открил нещо като подземна стълба, която обаче се откроявала ясно, така че той се спуснал по нея и попаднал в обширна изба, в двата края на която видял големи бъчви. Слънчев лъч се промъквал през процеците, та той успял да преброи осемнадесет съда, всеки от които според него съдържал петдесет ирта^[2]; тези, които били отпред, имали запушалки и канелки, и когато, тласкан от любопитство, гражданинът ги отворил, с удивление забелязал да се плиска вътре вино, гъсто като олио. Опитал питието и намерил вкуса му за толкова прелестен, какъвто езикът му не бил вкусвал през целия му живот. Ако имал на разположение каквато и да е посуда, той с удоволствие би взел за жената и децата си; а и се сетил за общоразпространеното предание, че този дворец е направил вече някои люде богати, при това безвъзмездно, и той се озъртал насам и натам, дали откритието му няма да донесе и нему щастие. Сетне се отправил към града, свършил си работата, купил две големи пръстени шишета заедно с една фуния и още преди залез-слънце се върнал в стария дворец, където намерил всичко да си стои постарому. Без да се бави, напълнил двете си шишета с вино, които поели около двадесет маса^[3], след което поискал да напусне избата. Но щом се обърнал, видял изведнъж седнали на малка маса трима мъже, които препречвали пътя му, а пред тях лежала черна, изписана с тебешир дъска. Гражданинът много се изплашил, бил готов да остави всичкото вино, започнал от дъното на сърцето си да моли господарите на избата за извинение. Тогава единият от тримата, с дълга брада, кожена шапка на главата си и черна мантия, му казал: „Идвай колкото пъти поискаш, и всеки път ще получаваш толкова, колкото е нужно за теб и за твоите хора.“ След което видението изчезнало. Патцебер се измъкнал свободно и без никой да му попречи, и се добрал щастливо до дома си, при своята жена, на която разказал всичко случило му се. Първоначално жената се страхувала от това вино, ала като видяла, че домовладиката се освежава с него, без то да му навреди, опитала го, пък дала и на всички домашни да пият от него. Когато количеството било изпито, човекът

взел двете пръстени шишета, отишъл в избата, напълнил ги отново и така правил няколко пъти в продължение на една година; питието, което би било достойно за кралска трапеза, не му струвало и халер. Веднъж обаче го посетили трима съседни, на които той поднесъл от благодатното питие и които го намерили толкова вкусно, щото заподозрели домакиня и се усъмнили, че се е сдобил с него по нереден начин. Тъй като те и така го мразели, отишли в кметството и го обвинили; гражданинът се явил и не си кривил душата за начина, по който се добрал до това вино, макар вътрешно да смятал, че това е последното, което ще донесе. Съветниците наредили виното да бъде представено пред съда и единодушно се съгласили, че подобно нещо не може да бъде намерено никъде в цялата област. След положената от него клетва те били принудени да освободят човека, ала му наредили още веднъж да предприеме въпросното пътуване с двете си шишета. Той се отправил натам, но нито от стълбите, нито от избата имало каквато и да е следа, а той самият усетил невидими удари, които го оглушили и съборили полумъртъв на земята. След като пролежал дълго време така, сторило му се, че забелязва същата изба, само че някъде надълбоко; тримата мъже пак седели на същото място и чертаели мълчаливо и тихо тебеширени знаци върху огряната от силна светлина дъска, все едно че правели някакво много важно изчисление; накрая избърсали всички цифри и начертали кръст върху цялата дъска, след което я отместили настрана. Единият се изправил, отключил три ключалки на една желязна врата и оттам се разнесъл звън на пари. Старият мъж се изкачил по друга стълба към лежащия на пода гражданин, отброил тридесет талера в шапката му, като не му позволил да издаде дори един звук. В този миг видението изчезнало, а Салурнският часовник ударил отдалече единадесет часа. Гражданинът се надигнал и изпъзлял на крепостната стена; от високото видял да минава шествие от мъртъвци със светилници, което изтъкувал като знак за собствената му смърт. Междувременно излязъл на шосето и чакал хора, които да го довлачат до дома му. След което съобщил на съвета какво го е сполетяло, а тридесетте стари талера доказали, че те не са му били дадени от надземна ръка. На следния ден на онова място били пратени осем сърцати мъже, които също не открили дори най-малка следа, освен дете в единия ъгъл на развалините намерили двете пръстени шишета и ги донесли като веществени доказателства.

Патцебер умрял десет дена по-късно и така заплатил с живота си изпитото вино; начертаният голям кръст вероятно е предсказвал броя от десет дни.

---

[2] Старинна мярка за вместимост на течности. Точният ѝ обем не е ясен. ↑

[3] Мярка за вместимост на течности, един литър. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.